

Capitolul 1

Midnight Special

Odinioară

Cei doi prizonieri rămași în celulă vorbesc încet. Primul lucrase într-o fabrică de pantofi. Într-o zi, s-a îmbătat și a ucis un om. Al doilea fusese polițist, dar a denunțat pe cineva mai mare în grad. S-au culcat în închisoare și s-au trezit în Cutie.

Fabricantul de pantofi doarme aproape toată ziua. Polițistul aproape că nu mai doarme deloc. Când sunt trei amândoi, vorbesc între ei ca să țină la distanță vocile. Sunt tot mai puternice, au început să urle întruna. Uneori apar și culori, atât de strălucitoare că îi orbesc. Țsta e efectul medicamentelor pe care trebuie să le ia zi de zi, e efectul căștii pe care le-o pun pe cap și care îi face să se contorsioneze ca niște viermi într-o țigaie încinsă.

Pe timpul războiului, tatăl fabricantului de pantofi a stat într-o închisoare din orașul lui. La subsol era o cameră unde te puneau să stai în echilibru pe o scândură. Dacă te mișcai, cădeai în apa rece ca gheața de dedesubt. Mai era și o cameră cu acoperișul atât de jos că prizonierii nu puteau sta înăuntru decât chirciți. Nimeni nu știe câți oameni au fost torturați în subsolul acelei clădiri, nimeni nu știe câți oameni au fost uciși. Se spune că ar fi vorba de mii de persoane.

Dar în Cutie e mai rău. Din hrubele acelea vechi, dacă aveai noroc, reușeai să te întorci acasă. Rănit, violat, dar viu, la fel ca tatăl fabricantului de pantofi.

În Cutie nu poți decât să aștepți să mori.

Cutie nu e o clădire, nu e o închiisoare. E un cub de ciment fără ferestre. Lumina zilei se strecoară până la ei numai prin grilajele din curtea de deasupra lor, curte pe care cei ca ei pot s-o vadă o singură dată, care e și ultima. Asta pentru că atunci când te duc afară, la aer, înseamnă că ești deja prea bolnav. Pentru că ai agresat un paznic sau ți-ai ucis un coleg de celulă. Pentru că te-ai mutilat sau ai început să-ți mănânci propriile excremente. Pentru că nu mai reacționezi la tratamente și ai devenit inutil.

Polițistul și fabricantul de pantofi n-au ajuns încă în punctul acela, deși știi că nu mai au mult. Au fost frânți, au implorat și s-au rugat, dar nu au luat-o razna, nu de tot. Iar când a venit și Fetița, au încercat s-o protejeze.

Fetița trebuie să aibă treisprezece ani, poate chiar mai puțin. De când a fost mutată în celula lor nu a scos niciun cuvânt. Doar i-a privit cu niște ochi de culoarea cobaltului, care par enormi pe capul ei ras.

Nu interacționează cu ei, se ține la distanță. Polițistul și fabricantul de pantofi nu știi nimic despre ea, doar zvonurile care au circulat pe culoarele Cutiei. Poți să închizi prizonierii în locul cel mai de nepătruns și mai crud, poți să-i separi, să-i încătușezi, să le smulgi limba – tot o să găsească un mijloc de a comunica. O să bată în pereți în cod Morse, o să-și șoptească la duș sau o să-și trimită bilețele în mâncare sau în găleata pentru excremente.

Unii spun că a intrat în Cutie împreună cu toată familia și că e singura care a supraviețuit. Alții zic că e ȝigancă și că a trăit pe străzi toată viața. Oricare ar fi adevărul, Fetița nu-l destăinuie. Rămâne în colțul ei, atentă la mișcările lor, neîncrezătoare. Își face nevoile în găleată, ia mâncarea și apa care îi revin, dar nu scoate o vorbă.

Nimeni nu-i știe numele.

Fetița a fost scoasă din celulă de trei ori. Primele două dați s-a întors cu sânge în gură și cu hainele sfâșiate. Cei doi bărbați, care credeau că

nu mai pot da dovadă de vreun fel de emoție, au plâns pentru ea. Au spălat-o, au obligat-o să mănânce.

A treia oară, polițistul și fabricantul de pantofi au înțeles că urma să fie ultima dată când părăsește celula. Când paznicii vin să te ducă în curte, sunetul pașilor li se schimbă, la fel și comportamentul. Devin mai blânzi, mai calmi, ca să nu te agite. Te pun să-ți iei pătura și farfuria care miroso puternic a dezinfectant, de pe-acum destinate următorului prizonier, și te conduc la suprafață.

Când ușa s-a deschis, au încercat să se ridice și s-o protejeze, iar Fetița a părut să-și dea seama pentru prima oară de prezența celor doi bărbați care împărțiseră celula cu ea de mai bine de o lună. A clătinat din cap, apoi a început să meargă încet în urma paznicilor.

Fabricantul de pantofi și polițistul au așteptat zgomotul camionului, camionul care preia trupurile din curte după ce au trecut pe la satâr, pentru că un satâr de măcelar e cel care te binecuvântează înainte de ultimul drum. Un drum scurt, chiar în afara zidurilor, unde e un câmp pustiu și acoperit de zăpadă. Un alt prizonier le-a povestit toate astea, era dintre cei care îngropau cadavrele. Le-a mai zis și că sub pământ trebuie să fi fost cel puțin o sută de morți și că nu mai au nici chip, nici mâini: Cutia nu vrea să fie recunoscuți, în caz că ar fi găsiți vreodată. Apoi prizonierul care îngropa morții și-a găurit timpanele cu un cui ca să încerce să amuțească vocile. Acum și el a mers pe ultimul drum.

Au trecut douăzeci de minute, dar polițistul și fabricantul de pantofi nu au auzit încă pârâitul vechiului motor Diesel. Dincolo de zgomotul vocilor din capetele lor, dincolo de urletele prizonierilor din celulele alăturate, e o liniște deplină.

Apoi ușa se deschide brusc. Nu e vreun paznic sau vreun medic care îi vizitează în mod regulat.

E Fetița.

Pijamaua îi e acoperită de sânge, iar o dâră i-a ajuns până pe frunte. Ei pare să nu-i pese. Într-o mână are mănunchiul mare de chei al paznicului care o escortase. Și cheile sunt mânjite de sânge.

– E timpul să plecăm, zice ea.

În clipa aceea, sunetul sirenei explodează pe coridoare.

1

Moartea sosi la Roma cu zece minute înainte de miezul nopții într-un tren de mare viteză de la Milano. Intră în Gara Termini și se opri la peronul 7, lăsând să se reverse vreo cincizeci de pasageri cu puține bagaje și chipuri obosite, care se împărțiră între ultimul metrou și taxiurile de afară, apoi stinse luminile de la bord. În chip ciudat, din vagonul de clasa Top nu ieși nimeni – ușile pneumatice rămăseseră închise –, iar un șef de tren somnoros le deblocă din exterior și urcă, vrând să verifice dacă nu cumva rămăsese înăuntru vreun pasager adormit.

Proastă idee.

Disparația lui fu observată după vreo douăzeci de minute de către un agent al Poliției Feroviare care îl aștepta pe șeful de tren într-un bar al unor marocani, ca să bea o bere înainte să plece acasă. Nu erau prieteni dar, tot întâlnindu-se pe peroane, descoperiseră că aveau lucruri în comun, cum ar fi pasiunea pentru aceeași echipă de fotbal și pentru femeile cu posterior generos. Agentul urcă în vagon și îl descoperi pe tovarășul lui de băutură ghemuit pe culoar, cu ochii larg deschiși și cu mâinile la gât, de parcă ar fi încercat să se sugrume singur.

Din gură îi cursese un firicel de sânge care băltise pe covorașul antiderapant. Agentul își zise că era mortul cel mai mort dintre toți cei pe care-i văzuse, dar îi puse oricum două degete la gât, căutând un puls pe care n-avea să-l simtă. *O fi făcut infarct*, își zise. Ar fi putut să cerceteze în continuare trenul, dar existau reguli pe care trebuia să le respecte și certuri pe care putea să le evite. Prin urmare, se întoarse imediat pe peron și sună la secție ca să trimită pe cineva de la Criminalistică și să-l anunțe pe procurorul de serviciu. Nu văzu restul vagonului și ce era înăuntru. N-ar fi fost nevoie decât să întindă mâna și să activeze ușa de sticlă translucidă ca să-și schimbe propriul destin

și pe al celor care ajunseră după el, dar nici nu-i trecu prin cap să facă așa ceva.

Constatarea căzu în sarcina unui vicechestor de la al treilea departament al Brigăzii Mobile – pe care toată lumea în afară de polițiști o numea Omuciderei –, o femeie care se întorsese la serviciu după o perioadă lungă de convalescență și o serie de ne cazuri care făcuseră obiectul discuțiilor preț de luni în șir la toate *talk-show*-urile. O che-ma Colomba Caselli, iar mai târziu cineva îi consideră sosirea un mare noroc.

Nu și ea.

2

Colomba ajunse la Gara Termini la unu fără un sfert într-o mașină de serviciu. La volan era agentul Massimo Alberti, care avea 27 de ani și o față din acelea care par de copil și la bătrânețe, cu acnee și păr deschis la culoare.

Colomba, în schimb, avea 33 de ani și arăta încă și mai mulți în ochii verzi care-și schimbau nuanța odată cu starea ei de spirit. Purta părul negru strâns la spate, ceea ce îi reliefa și mai bine pomeții puternici, orientali, moșteniți de la cine știe ce strămoș îndepărtat. Coborî din mașină și merse până pe peronul la care staționa trenul sosit de la Milano. Patru agenți de la Poliția Feroviară erau deja acolo, doi așezați în mașinuța electrică ridicolă pe care poliția o folosea în interiorul gării, iar ceilalți doi lângă tampoanele terminus ale căii ferate: erau tineri și fumau cu toții. La mică distanță, câțiva curioși făceau poze cu telefonul mobil, iar vreo zece persoane, îngrijitori și paramedici, discutau cu glas scăzut.

Colomba își arată legitimația și se prezentă. Unul dintre agenți o văzuse în ziar și îi zâmbi tâmp. Ea se prefăcu să nu observe.

– Care vagon? întrebă.

– Primul, răspunse cel mai înalt în grad, în timp ce restul se adună ră în spatele lui, parcă vrând să-l folosească pe post de pavăză.

Colomba încercă să se uite înăuntru prin ferestrele întunecate, dar nu reuși să vadă nimic.

– Care dintre voi a urcat?

Urmă un schimb de priviri stânjenite.

– A urcat un coleg, dar i s-a terminat tura, răspunse cel de mai devreme.

– Dar să știți că n-a atins nimic, doar s-a uitat. Ne-am uitat și noi, de pe trotuar, zise altul.

Colomba clătină din cap, iritată. Un cadavru însemna că urma să facă o noapte albă, așteptând ca magistratul și medicul legist să-și termine treaba; mai însemna documente și rapoarte nesfârșite pe care trebuia să le completeze. Nici nu era de mirare că agentul spăla-se putina. Ar fi putut să li se plângă superiorilor, dar nici ei nu-i plăcea să piardă vremea.

– Știți cine e? întrebă în timp ce-și punea niște mănuși de latex și o pereche de botoși de plastic albaștri peste încălțăminte.

– Îl chema Giovanni Morgan, făcea parte din personalul de bord, zise cel mai înalt în grad.

– I-ați anunțat rudele?

Alt schimb de priviri.

– Ok, lăsați-o baltă.

Colomba îi făcu semn lui Alberti.

– la lanterna din mașină.

El plecă și se întoarse cu lanterna Maglite din metal negru, lungă de jumătate de metru și care, la nevoie, era mai bună ca un baston de cauciuc.

– Vreți să urc cu dumneavoastră?

– Nu, așteaptă aici și ține-i departe pe curioși.

Colomba anunță prin stație la secție că începea inspecția, apoi, ca și agentul dinaintea ei, căută pulsul șefului de tren și, la fel ca agentul dinaintea ei, nu-l găsi. Pielea mortului era lipicioasă și rece. În timp ce întreba la secție dacă medicul legist și magistratul erau deja pe drum,

sesiză un zgomot de fond straniu. Ținându-și respirația, înțelese că era compus din cel puțin șase telefoane mobile care sunau toate în același timp, într-o cacofonie de melodii și vibrații. Venea de după ușa vagonului de lux, cel cu scaune acoperite cu piele adevărată și mâncăruri pre-gătite semnate de vreun *chef* de la televizor.

Prin geamul lăptos, Colomba zări luminițele verzulii ale ecranelor mobilelor care se aprindeau, proiectând umbre lungi în jur. Nu se putea ca toate aparatele să fi fost uitate, iar unica explicație care îi trecu prin minte părea prea cumplită ca să fie plauzibilă.

Dar Colomba înțelese că era adevărat când forță ușa glisantă și fu lovită de o duhoare de sânge și excremente.

Pasagerii de la clasa Top erau cu morți cu toții.

3

Colomba aținti lanterna spre interiorul vagonului, luminând cadavrul unui pasager de vreo șazeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri, care sfârșise pe podea cu mâinile între pulpe și capul întors. Sângele pe care-l vomitase îi acoperise fața ca o mască. *Ce mama mă-sii s-a-n-tâmplat aici?*, se întrebă ea.

Intră cu grijă, atentă să nu atingă sau să calce pe ceva. În spatele primului cadavru era un tinerel cu cămașă descheiată și pantaloni albi mulați, murdari de excremente, întins de-a curmezișul culoarului. Un păhărel de sticlă i se rostogolise lângă față, murdărindu-se de sângele care îi cursese din nas.

În stânga lui era un bătrân încă așezat, străpuns de bastonul de plimbare care îi intrase în gură cu partea ascuțită. Proteza îi căzuse în poală, în mijlocul unei bălți de sânge și vomă uscată. Doi bărbați de origine asiatică, îmbrăcați în uniforma personalului de *catering*, căzuseră unul peste căruțul pe care-l împingea, iar celălalt pe genunchii unei femei în taior și cu tocuri cui, moartă la rândul ei.